

Из „Цар Слънце Първи“¹

Одисеас Елитис²

*ЧЕСТО КОГАТО ГОВОРЯ ЗА СЛЪНЦЕТО
В ЕЗИКА МИ СЕ ЗАПЛИТА ЕДНА
ГОЛЯМА ЯРКОЧЕРВЕНА РОЗА.
НО НЯМА КАК ДА ЗАМЪЛЧА.*

I

Вече не знам какво е нощ ужасна анонимност на смъртта
В недрата на душата ми се спуска звезден флот.
Вечерниче пазителко за да сияеш до лазурния
Ветрец на онзи остров който ме сънува
Как възвестявам утрото от канарите му
Очите ми те направляват в прегръдка със звездата
На истинското ми сърце: Вече не знам какво е нощ.

Вече не знам кои са имената на отреклия ме свят
Разчитам ясно отломъци листа звезди
Враждата ми излишна е по пътищата на небето
А може би сънят е който ме вижда пак
Да прекосявам просълзен морето на безсмъртието
Вечерниче под свода на златния ти огън
Нощта която само нощ е вече не познавам.

Превод от гръцки: **Драгомира Вълчева**

¹ Оригиналното заглавие на стихосбирката от 1943 г. е «Нλιος ο πρώτος». – Б. ред.

² Творчески псевдоним на Одисеас Алепуделис (1911 – 1996) – гръцки поет-сюрреалист, удостоен с Нобеловата награда за литература през 1979 г. – Б. ред.